

## HỒI THỨ TÁM

## Thật Tinh Bắc Đẩu trận

Trong thành Hán Dương, người đi đông đúc, trai thanh gái lịch đủ các hạng người, những kẻ giang hồ cũng tới lui không ít.

Các tửu quán, đại lâu, lúc nào cũng đông thực khách vì Hán Dương thành là thị trấn sung túc, trù phú, đường giao thương nên quanh năm lúc nào cũng nhộn nhịp.

Vào buổi xế chiều, mọi thực khách đều bàn tán nhỏ to với nhau về chàng thư sinh áo trắng đang ngồi một mình nơi chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Tuy họ nói vừa đủ để họ nghe, nhưng chàng thư sinh cũng nghe thật rõ ràng. Những lời từ nhiều người đều ngấm vào chiếc sáo ngọc có vân xanh lục và đỏ thật hi hữu thế gian.

Riêng chàng thư sinh áo trắng vẫn thản nhiên như không nghe thấy điều chi. Chàng gọi thức ăn và nhàn nhã thưởng thức.

Bỗng chàng chú ý đến hai cô gái vừa bước vào quán.

Chàng thầm nói :

- Nàng tiểu thư và cô gái mang tên Hồng Yến hôm nọ đây. Không biết họ còn nhận ra ta không?

Chỉ nghĩ như vậy chàng vẫn tiếp tục ăn uống.

Trong khi đó, hai cô gái mới vào lại chọn cái bàn cạnh nơi chàng thư sinh. Chàng ta thầm lo :

- Họ ngồi gần nhìn mãi rồi thế nào cũng nhận ra Đông Bích này thôi.

Vì vậy, Đông Bích định gọi hầu bàn ra tính tiền nhưng chàng chợt thấy một bọn hai tên áo đen mà năm năm trước đây cũng những tên áo đen như thế này, đã đánh chàng rơi xuống địa huyết, đang tiến vào trong quán.

Máu giận nổi lên, chàng định ra tay nhưng nhìn lại thực khách đông đảo lỡ gây hại cho người tội nghiệp, nên nén giận ngồi lại.

Trong khi đó, hai tên áo đen vào tìm một cái bàn gọi rượu thịt âm ỉ. Chúng tán káo với nhau rồi thì thầm nhìn qua hai cô gái. Đông Bích cố lắng tai thì nghe được rõ ràng.

Một đứa nói :

- Đại ca, con môi của chúng ta đã có rồi.

- Biết rồi! Ả mặc đồ trắng là nàng tiểu thư Tô Tiểu Bình con của Tô Mặc Dung trang chủ phải không?

- Đúng đó đại ca.

- Còn cô gái áo hồng là ả hầu cho tiểu thư chứ gì?

- Đúng đó đại ca. Nhưng chỉ một mình nó đi với Tô Tiểu Bình thì ắt hẳn võ công của nó cũng có hạng lắm.

- Nghe nói mẹ nàng vừa thất lạc nên nàng buồn rầu rời gia trang cùng với con hầu để sang thăm bà con nơi Hán Dương thành này hay nơi Thiểm Tây gì đó.

- Như vậy phải báo cáo gấp cho thất lão gia hay chứ.

- Ủ! Thất lão gia bảo đón ngoài thành Hán Dương từ ba ngày nay để tìm một nàng áo trắng và nàng áo hồng. Nhưng may mắn là lúc đi đường họ gọi tên nhau nên mình mới biết đích xác được. Tin này mà báo về ắt chúng mình có thưởng.

Hai tên áo đen nói tới đây rồi cặm cụi ăn uống và gấp trả tiên đi ngay.

Đông Bích định đi theo nên gọi hầu bàn lại trả tiên thì hai nàng nghe gọi liền nhìn qua.

Nàng áo trắng tức Tô Tiểu Bình chăm chú vào chàng rồi quay ra thì thầm với cô áo hồng tức Hồng Yến. Hồng Yến vừa nghe vừa nhìn qua Đông Bích nói nhỏ :

- Trông khuôn mặt thật đẹp nhưng cũng giống ngọc hôm nọ, song chàng thư sinh này nho nhã quá mà, chắc chắn không phải anh chàng ngọc ghếch hôm nọ đâu.

- Chị thì chị thấy giống anh chàng hôm nọ quá.

- Thôi, chị đừng có "mếch" người ta ầu đó nghe.

- O cái cô này...

Vừa lúc đó Đông Bích đi tới, ngang qua bàn của hai cô, nên Hồng Yến giả vờ quơ tay lấy bọc hành lý đẩy luôn khay trà trên có hai cái chén đầy nước và cái bình trà bắn vào lối đi của Đông Bích.

Chàng đang khoan thai bước đi để ra ngoài nên thoáng thấy khay trà trút ngay vào lối đi của mình nên chàng tự nhiên phản ứng liền, chìa tay ra nhẹ nhàng đỡ khay trà không chao một giọt nước.

Hồng Yến vội nói :

- Ô, tôi thật vô ý quá, may nhờ có các hạ đỡ hộ chớ không thì phiền cho chủ quán rồi.

Đông Bích mỉm cười :

- Cái khay trà này có hai tách nước và một cái bình mà sao lại đổ trút xuống đất vậy, cũng may mắn tôi vớ được...

Tô Tiểu Bình vội đứng dậy đỡ lời Hồng Yến đang lúng túng :

- Xin cảm ơn các hạ và xin các hạ vui lòng dùng với chúng tôi một tách trà để gọi là hạnh ngộ.

- Dạ xin cô nương miễn chấp cho. Nếu gọi là hạnh ngộ thì chúng ta đã hạnh ngộ rồi.

Tô Tiểu Bình kêu lên kinh ngạc :

- Ủa, các hạ đã gặp chúng tôi rồi?

- Không phải vậy, mà quý cô nương đã gặp tôi đấy ạ!

Vừa lúc đó từ bên ngoài cửa sổ bỗng có một vật lấp lánh lao vút vào giữa mặt Đông Bích, chàng ta liền vung tay chớp lấy, thì bên ngoài có một bóng người áo vàng chớp lên mất dạng.

Đông Bích mở tay ra thì thấy một mũi phi đao màu vàng từ mũi đến cán và dưới chui có ghi :

"Canh tư đêm nay mời Bạch y thư sinh đến miếu thổ địa ngoài thành nơi phía Tây.

Tổng quản Thủ Đường, Hoàng Giáp động phủ."

Hồng Yến gần giọng :

- Trời chưa tối mà ám hại người.

Tô Tiểu Bình thì hốt hoảng hơn :

- Cái gì vậy công tử.

Nghe Tô Tiểu Bình gọi mình bằng công tử, Đông Bích mỉm cười trả lời :

- Cái hẹn giang hồ thì lạ lùng vậy đó, xin tiểu thư chớ bận tâm.

Rồi chàng nghiêng mình chào :

- Và bây giờ xin kiếu nhị vị, hẹn một lần khác vậy.

Vừa nói xong, chàng biết đi ngay, để lại cho Tiểu Bình kinh ngạc, sững sốt, ấp úng :

- A... công tử...

Hồng Yến cũng nhìn theo cho đến khi Đông Bích ra khỏi quán mới quay hỏi Tiểu Bình :

- Cái anh chàng thư sinh này mình gặp ở đâu nhỉ? Mà sao tiểu thư không hỏi danh tánh người ta xem.

- Ồ nhỉ? Chị lẩn thẩn quá...

- Mới gặp mà chị đã như kẻ mất hồn.

- Ồ... cái cô này...

- Thôi mà tiểu thư, hãy trả tiền cho chủ quán rồi chúng ta đi tìm khách sạn để ngủ đêm nay chứ.

- Vâng, em gọi hầu bàn đi.

Rồi hai cô gái rời quán ăn, tìm khách sạn vì hoàng hôn cũng đã dờn mọi ngõ đường.

Vừa đi hai cô gái vừa chuyện trò quên rằng họ đang bị mấy bóng đen theo dõi.

Khi thấy một khách sạn ở phía trước, Hồng Yến đề nghị :

- Chúng ta hãy vào đây đi.

- Ồ khách sạn này xem tốt lắm.

Khi hai nàng được đưa lên phòng trên lầu thì Đông Bích cũng vừa vào khách sạn. Chàng hỏi người quản lý :

- Hai cô gái ở lầu trên phải không?
- Vâng, hai cô ấy mới vào chọn phòng.
- Ông cho tôi một phòng trên lầu.
- Dạ được, xin công tử theo tên tiểu nhị này dẫn lên phòng.

Đông Bích mỉm cười, đi theo người dẫn lên trên lầu trên.

Khi vừa khuất sau cánh cửa, chàng nhìn ra phía ngoài nhủ thầm :

- Cũng mấy tên Hắc Thạch ma động dự định âm mưu gì đây. Hai cô gái này cứ như thế này ắt phải vào cạm bẫy chúng.

Đông Bích vừa lên thì thấy tên tiểu nhị vừa dẫn hai cô gái xuống. Chàng chặn lại hỏi :

- Hai cô gái ở phòng nào vậy?
- Dạ ở phòng cuối kia ạ.

Rồi chàng quay sang hỏi tên tiểu nhị đang hướng dẫn chàng :

- Thế phòng ta ở đâu?
- Dạ, thưa phòng của công tử ở gian gần kế đầu này ạ.
- Vậy chúng ta vào đó đi.

Sau khi vào phòng rồi, Đông Bích quan sát thấy vừa ý nên bảo tiểu nhị :

- Tốt lắm, chốc nữa người mang lên cho ta một bình trà ngon nhé.
- Dạ vâng, sẽ có ngay ạ!
- Vậy được rồi, người đi xuống đi!

Sau khi tên tiểu nhị đi rồi, Đông Bích ngồi trầm ngâm một mình, ý nghĩ mông lung, chàng nghĩ thầm :

- Trước đây năm năm, cũng một đêm vào khách điếm chàng chợt biết rằng Ngự Thanh Y Lang mà chàng gọi là ngoại chỉ là người nuôi nấng chàng từ tấm bé chứ cha mẹ giòng họ chàng tuyệt nhiên chính Ngự Thanh Y Lang cũng không rõ. Như vậy giờ đây thân thế chàng mịt mù phức tạp. Biết đến bao giờ thì mới rõ thân danh.

Càng nghĩ càng ngao ngán, nhưng càng thấy phải cương quyết phấn đấu với mọi hoàn cảnh nguy nan mới xứng đáng là người trai ngang dọc vẫy vùng.

Bỗng tiếng gõ cửa đưa chàng về thực tại.

Tên tiểu nhị đã bung trà lên liền thoáng :

- Trà này công tử dùng chắc là thích lắm.
- Cảm ơn, nếu cần gì ta sẽ gọi...

Tên tiểu nhị cúi đầu rồi lui ra.

Đông Bích nhìn qua cửa sổ thấy bầu trời đầy sao sáng, với nền trời không gợn một tí mây bay.

Chàng nhớ đến những người thân yêu đã qua đời, nhớ đến những người ân, người quen mà chàng đã gặp, nào Vương bất lão, Huyền Không đại sư, Túy Hồ lão tử...

Những hình ảnh này lần lượt đến với chàng. Đông Bích vội rót chén trà uống vào với mùi hương đậm đà cho quên đi nỗi buồn.

Rồi chàng tắt hết đèn trong phòng và lên giường ngồi tĩnh tọa theo cách hô hấp của Huyền Không đại sư truyền dạy.

Đông Bích cảm thấy tinh thần mình hẳn trở lại. Rồi chàng nghĩ thầm :

- Có lẽ đây là nội công tâm pháp chi nguyên, một lối nội công của Thiếu Lâm đây. Khi nào thuận đường, ta sẽ ghé vào Thiếu Lâm tự để báo với Phương Trí chuông môn về sự mất tích của Huyền Thanh đại sư nơi cung điện ở lòng đất.

Cho đến canh ba, khi cảnh vật cũng đã chìm đắm vào trong đêm. Khách sạn đã ngủ vùi trong im lặng, Đông Bích đang nằm bỗng nghe tiếng động bên ngoài.

Vì tai chàng, từ một trăm ngày sau khi ăn trứng nhện lửa nên thính một cách lạ lùng, dù chỉ một tiếng động nhỏ Đông Bích cũng nghe được.

Tiếng động càng rõ hơn, Đông Bích dớm người bước về phía cửa sổ thì lúc đó, một bóng người vút qua thật nhanh, chàng tung người qua cửa sổ vọt lên mái nhà thì một bóng người ở phía Tây đang sắp mất dạng nên Đông Bích không toan tính gì nữa, liền nhắm về phía người đó giở Thân ảnh Phi Thiên nhảy vọt theo từ nóc nhà này qua nóc nhà khác.

Dưới ánh sao lờ mờ, Đông Bích cố thu dần sự cách biệt giữa hai người nhưng khi ra khỏi thành thì đã gặp đường dây cây cối nên Đông Bích giảm bớt tốc độ, hơn nữa thoang thoáng thấy nơi xa cái miếu thổ địa nên chàng liền nghĩ đến tờ giấy lúc chiều với cái hẹn tại nơi này.

Đông Bích cố tránh tầm mắt đối phương nếu có nên đã len lỏi đến gần miếu thổ địa một cách thận trọng.

Chàng nhún người vút lên trên cây cổ thụ trước miếu một cách yên lặng rồi nhìn vào miếu.

Vừa lúc đó, có một tên vác cái bao chạy đến, thì có bảy lão áo đen từ trong miếu đi ra hỏi :

- Xong rồi chứ Truy Phong Bộ Mã Tắc?

Người áo đen vừa đến đặt chiếc bao xuống đáp :

- Hoàn tất.

- Có ai theo dõi không?

- Tôi thay đổi nhiều lộ trình nên khách có ai theo kịp tôi đâu.

- Được lắm, Mã Tắc với hiệu danh Truy Phong Bộ thì trên đời có ai hơn được lối khinh công đệ nhất ấy đâu.

Người áo đen sửa soạn chiếc bao, nhưng ngừng lại nói :

- Đại lão Đầu Tinh quá khen, chứ bảy vị đây ai mà nghe bốn tiếng Thất Lão Đầu Tinh mà không khiếp đảm với võ công kinh hồn, thì sá gì Truy Phong Bộ Mã Tắc này chớ.

Một lão áo đen khác tiếp lời :

- Công này Động chủ chắc không quên đâu.

- Xin cảm ơn Nhị lão Đầu Tinh.

- Nàng này đúng là con gái của Tô Mặc Dung phải không?

- Vâng, bọn bộ hạ theo dõi quả chắc như vậy nhưng thất lão dụng tới nàng làm gì?

Lão già áo đen lớn nhất cười đáp :

- Không có gì lạ, hình như nàng con gái này có mang một miếng bích ngọc hình bát giác mà năm năm trước Thập Tam sứ giả đã phải bỏ mạng vì tranh giành miếng ngọc ấy với tên Thần ảnh Vương bất lão. Vậy Truy Phong Bộ hãy mở bao ra tìm xem có miếng ngọc ấy không?

Mã Tắc liền mở cái bao thì Đông Bích đã thấy nàng Tô Tiểu Bình đang nằm mê man. Mã Tắc nhìn vào cổ nàng quả thấy có sợi dây chuyền vàng có đeo theo một miếng ngọc bích hình bát giác giống như miếng ngọc mà Đông Bích đeo dạo nào.

Chàng đang ngồi trên cây dơi mắt quan sát cũng phải kinh ngạc.

Vừa lúc đó, bỗng có gân muỗi bóng người áo vàng vút hiện vào trước miếu.

Đại lão Đầu Tinh cất tiếng :

- ô! Tưởng ai té ra Tổng quản Thủ đường Dự Cương.

Người mang tên là Dự Cương cười hô hố đáp :

- Chúng ta lại đi cùng trên một con đường rồi đó.

- Thế nghĩa là sao?

- Vì ta đã chọn nơi này canh tư để gặp Bạch y thư sinh.

Đại lão Đầu Tinh kinh ngạc :

- Có phải thư sinh áo trắng với cái quạt kỳ dị bởi những chiêu thức lạ lùng đã làm võ lâm đồn đãi khắp nơi không?

- Đúng đấy, thằng oắt con đó đã làm Hoàng Giáp đường chủ phải thiệt mất Ngũ Đại Kim Cương và ngay cả Nhị Ma Sư Hồn cũng phải xính vính về tay hắn đó.

Đại lão Đầu Tinh chận lời :

- Vì vậy mà đêm nay phải đích thân Tổng quản Thủ Đường ra tay chứ gì.

Đông Bích ngồi trên cây cổ thụ hơi xa nhưng vẫn thấy và nghe được nên chàng lao vút vào trước miếu nơi có tiếng nói.

- Cũng chỉ là bọn ma đầu bại hoại võ lâm.

Câu nói chưa dứt là chàng đã hiện diện trước mặt bọn người nơi đây.

Tổng quản Thủ đường cười gượng :

- Không ngờ người đến sớm vậy.

- Đó chẳng qua ta muốn biết bọn Hắc Thạch ma động bắt người làm gì nên theo dõi đến đây vậy thôi.

Truy Phong Bộ Mã Tắc hăm hừ :

- Hừ! Người làm được gì nào?

- Ta muốn người trả miếng ngọc cho nàng và thả nàng ra.

Mã Tắc trở giọng cười khinh miệt :

- Có giỏi hãy làm xem nào.

Đông Bích nhìn hết mọi người hiện diện rồi nói :

- Hoàng Giáp động phủ muốn gặp ta và như vậy có liên quan đến việc cô gái này không?

Tổng quản Thủ đường Dự Cương ồm ờ :

- Thật ra không liên quan vụ này, nhưng...

Đông Bích chặn lời :

- Nhưng cùng một phường ma đầu với nhau phải không?

Rồi chàng quay sang bọn áo đen giọng cứng rắn :

- Thất Lão Đầu Tinh, bảy lão già này chắc cũng danh vang như lời ca ngợi của tên Mã Tắc lúc nãy, vậy mà lại chủ trương bắt cóc con gái thật không nên ở trên giang hồ nữa.

Đại lão Đầu Tinh tức giận hét :

- Đêm nay ta cho người thấy trời cao đất rộng là gì!

- Ta sẵn sàng.

- Mã Tắc đưa miếng ngọc cho ta.

Nghe gọi, Mã Tắc liền tung miếng ngọc đến cho Đại lão Đầu Tinh nhưng vừa lúc đó Đông Bích như mũi tên xẹt, dùng Thần ảnh Phi Thiên vút tới với tay chụp đúng vào miếng ngọc giữa không gian trước cặp mắt kinh ngạc của mọi người bởi lối phi thân tuyệt diệu của chàng.

Đại lão Đầu Tinh càng tức giận hơn nên liền khi thấy Đông Bích chụp miếng ngọc thì lão ta nhanh nhẩu đưa luôn song chưởng đẩy ra với toàn bộ công lực của lão vào Đông Bích.

Nghe chưởng phong ào ạt từ một bên đẩy tới, Đông Bích liền nhún người lên mượn sức chưởng phong đưa người xa thêm nữa.

Khi chàng hạ xuống đất liền quay lại cười :

- Chưởng phong của lão già còn thật hùng mạnh.

Riêng Đại lão Đầu Tinh từ ngày thành danh Thất Lão Đầu Tinh, chưa thấy ai nương vào chưởng phong như đạo sóng nương người tránh né tài tình như vậy nên trong lòng đã lo sợ nhưng chỉ thoáng qua lão thét :

- Thất Tinh Bắc Đẩu trận.

Thế là bảy lão già giáp trận vây Đông Bích theo hình sao bắc đẩu.

Nhìn qua trận thế bát giác Đông Bích buột miệng hỏi :

- Các ngươi lại biết Thất Tinh Bắc Đẩu trận của phái Không Động à?

- Đừng nói nhiều, người thử thoát ra có được không?

- Hãy xem đây!

Chàng nói xong là bước theo thân ảnh Cửu thức bộ hình thì bảy lão già cũng tuốt binh khí ra, nhưng mỗi lão mỗi loại binh khí thật kỳ bí.

Đông Bích bước giáp một vòng thì tay cũng đã cầm chiếc quạt.

Chàng đi một vòng nữa thì trận thế phát động hoàn toàn, chàng thâm nghĩ :

- Bảy lão già này thật khó chơi lắm.

Chàng vẫn không nói gì, lại tiếp tục đi vòng nữa nhưng cũng chưa tìm ra chỗ yếu của trận thế.

Trong khi đó lão già chỉ huy trận thế cười nói :

- Hôm nay ngươi phải gục ngã bởi Thất Lão Đẩu Tinh.

Nhưng lão chưa nói dứt thì Đông Bích cầm cây quạt tung chiêu tấn công vào lão.

Thật bất ngờ, lão liền đưa cây trường kiếm lên đón lấy nhưng cũng trong lúc đó sáu lão già kia hợp công bằng sáu chưởng, nên chàng liền rút quạt về và như mũi tên chàng vọt lên thì Đại lão Đẩu Tinh cũng vút lên theo với thế kiếm rít gió. Nhưng chỉ đợi có vậy, khi Đại lão Đẩu Tinh tung người lên theo thì sáu lão còn lại vẫn xê dịch theo vị trí, bộ trận nên Đông Bích tung người lên chỉ là để cốt dụ cho Đại lão Đẩu Tinh lên theo. Khi lão còn ở trên không thì chàng đã rút xuống trước ở vị trí của lão nơi thất tinh. Thất Tinh Bắc Đẩu trận và chàng lại là người điều khiển trận pháp nên lập tức vung một chưởng vào người Đại lão Đẩu Tinh làm lão ta ở trên cao phải lạng người tránh né, vì vậy lọt vào vòng vây của Thất Lão Đẩu Tinh trận.

Đông Bích không chần chờ liền cầm cây quạt đâm tới theo thế Mạc Thân Lan Yêu trảm vào Khí Môn huyết của Đại lão Đẩu Tinh.

Lão già vừa thấy cây quạt đâm tới định lách mình sang một bên nhưng cái quạt đột nhiên như dài thêm bởi Đông Bích đã sử dụng Âm Dương kiếm hợp nhất nên đầu lão có né tránh cũng không sao tránh thoát mà thay vì mũi kiếm đâm vào Khí Môn huyết thì lại lệch sang Huyết Môn huyết.

Đại lão Đẩu Tinh trúng mũi kiếm hự lên một tiếng, trường kiếm của lão rơi theo thân hình đang nghiêng ngã giữa trận pháp.

Lúc đó, lập tức sáu lão già kia phải ngưng trận nhưng vì khi trận pháp chuyển biến thì ngưng lại cũng phải từ từ chứ không thể ngay lập tức. Nhưng trận đó là một nhược điểm của Thất Tinh Bắc Đẩu trận mà Đông Bích đã biết do Bá Nhược Du Kiến Anh để lại. Cũng vì thế mà chàng lợi dụng thời gian đó để tiêu diệt người chủ trận mà không sợ những người đồng trận phản kích.

Chỉ trong chớp nhoáng mà Đại lão Đấu Tinh phải vong mạng thì lúc đó trận pháp mới ngừng được.

Sáu người còn lại cũng phải kinh hồn vây quanh Đông Bích vào giữa, bao nhiêu oán hận đều dồn lên binh khí, chưởng lực ào ạt hợp công chàng.

Thấy những lão già này bày trận Thất Tinh Bắc Đấu trận của Không Động nên chàng không nở ra tay tàn sát nhưng vì muốn thoát trận, không làm gì hơn là phải hành động như chàng vừa hạ Đại lão Đấu Tinh để bảo tồn sinh mạng.

Đông Bích nhìn họ nghiêm khắc :

- Các ngươi hãy tự lượng sức mình, nếu không đừng trách ta ác độc nhé!
- Người phải đền mạng.

Thế là sáu lão già cùng một lúc cử chưởng tấn công.

Không thể lui được nữa nên chàng muốn thí nghiệm xem công lực của mình đạt được đến đâu nên vội cất quạt, đưa song chưởng đẩy ra với mười thành công lực. Chưởng phong hai bên chạm nhau phát ra một tiếng nổ vang rền, cuộn cuộn cuốn đá bụi, cây lá lông lốc bay mù mịt cả chiến địa.

Sáu lão già đều lui lại năm bước, mép rỉ máu. Còn Đông Bích bị chấn động lui lại ba bước, đứng trân trối vì máu huyết trong người chàng đang đảo lộn kỳ lạ.

Thấy tình trạng hiện tại đã tới hồi gay go và không thể bỏ lỡ cơ hội này, tên Tổng quản Thủ đường Dự Cương đã nhận thấy Đông Bích là một đối thủ thật nguy hiểm chứ không phải thư sinh yếu ớt, nên vội ra lệnh :

- Hãy vùng lên tiêu diệt nó.

Thế là những tên áo vàng cùng nhập trận, ra trước hơn hiểu là Truy Phong Bộ Mã Tắc nhờ khinh công hơn người nên chỉ chớp nhoáng, tiến sát vào Đông Bích, dùng quái trảo theo thế Hận Địa Vô Hoàn, bấu vào Quái Lũ huyết nơi vai và Yêu Nhãn huyết phía hông sau của Đông Bích nhanh một cách lạ lùng.

Đang bị máu huyết đảo lộn nhưng Đông Bích không vì thế mà chậm chạp. Chàng bước luôn tới trước theo Cửu thức bộ hình nên Mã Tắc đành chộp vào khoảng không, cùng lúc đó chàng mới xoay người và phiến quạt tung ra nhưng nhờ khinh công lanh lẹ nên Mã Tắc đảo lộn tránh được nhưng tiếng hét của Mã Tắc vẫn vang lên :

- Á... á...

Thì ra một cánh tay trái của Mã Tắc đã bị phiến quạt chém đứt.

Truy Phong Bộ Mã Tắc không ở lại trận chiến mà liền dùng khinh công thượng đẳng lao vút đi với tiếng theo gió vọng lại :

- Sẽ có ngày trả được thù này...

Lúc này tại trận địa, lớp người áo vàng gần mười tên có lẽ là bộ hạ của Tổng quản Thủ đường Dự Cương đang ào ạt tấn công Đông Bích. Đồng thời sáu lão già đã trở lại trận chiến nên Đông Bích thật đã gặp khó khăn vô cùng. Chàng lấy Cửu thức bộ hình để thoát ra ngoài thì lúc đó Dự Cương đã chờ sẵn, hấn liền đẩy ra một chưởng phong nóng bức. Đông Bích biết nguy, liền cử chưởng với mười thành công lực ứng phó. Hai

chươngng gặp nhau, tiếng nổ chấn động liên hồi và những tên áo vàng công lực kém cũng bị chươngng phong dội ngược ra ngoài.

Sau một chươngng khùng khiếp, Dự Cương phải lùi luôn mười bước và miệng phun ra một búng máu. Còn Đông Bích thân hình lảo đảo lui lại một bước đứng im lặng.

Sáu lão già mừng thầm trong bụng và liên thủ tung chươngng tiếp vào Đông Bích. Chàng ta không còn nương tay được nữa nên cử song chươngng với toàn lực tung ra như thác lũ.

Một tiếng nổ vang rền và sáu bóng đen văng tuốt ra xa một trượng, kinh mạch bị chấn đứt, nằm im lìm. Chưa hả cơn tức giận, Đông Bích liên tung phiến quạt vào những tên áo vàng còn sót lại. Mỗi phiến quạt tung ra là một tên áo vàng đứt bụng và mất một cánh tay.

Trong khi Đông Bích hăng máu thì Dự Cương thấy nguy hiểm sắp đến nên không màng đến đồng bọn mà liên lạng lẽ lao vút vào trong rừng mất dạng.

Đến khi tên áo vàng cuối cùng ngã gục thì áo quần của Đông Bích đầy máu. Chàng nhìn về phía Dự Cương thì không còn thấy hấn đâu cả.

Tiếng gà rừng gáy lên rời rạc...

Tiếng côn trùng ảo não thê lương rồi điểm vào một vài tiếng của chim lạc đàn thoáng cánh bay qua.

Đông Bích nhìn xác sáu lão già bị chươngng phong của chàng đánh chết mà lòng ngỡ ngàng tự hỏi :

- Tại sao cứ gặp một chươngng thật hùng mạnh của đối phương là công lực của ta tăng lên.

Rồi chàng gật gù :

- Có lẽ cũng tại cái hoa Lục thiên thảo ty...

Nhìn lại toàn diện cái thế thảm của đấu trường, Đông Bích vội chạy lại phía cô gái Tô Tiểu Bình.

Chàng đỡ nàng dậy, tuy nàng không cử động được, cũng như không nói được, song đôi mắt vẫn mở nhìn chàng.

Đông Bích vội giải khai huyết đạo cho Tô Tiểu Bình. Nàng tiểu thư này tuy bị bắt và điểm huyết đạo song vẫn nhận thấy và quan sát được trận địa ngay từ phút đầu. Tuy ở trong gia đình con nhà võ song chưa bao giờ nàng gặp cảnh khùng khiếp như hôm nay. Phần thì bị bắt cóc, phần thì chứng kiến cảnh đánh nhau, chết chóc thật khùng khiếp mà cũng thêm kính phục chàng trai tuấn tú, dũng mãnh phi thường này, nên khi được giải khai huyết đạo, Tô Tiểu Bình sững sờ nhìn Đông Bích rồi không cầm được sự cảm động, nàng ngã vào vòng tay Đông Bích, thốt lên :

- Ân nhân...

Chỉ gọi được một tiếng rồi Tô Tiểu Bình ngất xỉu luôn.

Đông Bích vội đỡ Tô Tiểu Bình nhưng thật là lúng túng, chàng gọi gấp :

- Cô nương, cô nương hãy tỉnh dậy ngay...

Đông Bích không biết phải làm sao, đầu chàng biết rằng nàng quá xúc động nên ngất đi trong giât lát nhưng nàng ngã vào lòng chàng thế này thật chàng thấy khó khăn, lúng túng quá đỗi.

Nhưng cũng may, chỉ ngất đi trong một chốc lát, rồi nàng tỉnh ngay. Nàng e thẹn cúi đầu ấp úng :

- Xin đội ơn ân nhân đã cứu mạng, và xin ân nhân cho biết quý danh để ngàn đời nhớ mãi...

Đông Bích nghe vậy vội nói :

- Cô nương chớ nói vậy, chỉ tình cờ gặp may mà cô nương khỏi nguy hại thôi. Còn tôi tên là Đông Bích. Và cô nương có phải là Tô Tiểu Bình, ái nữ của Tô Mặc Dung tiền bối không ạ?

Tô Tiểu Bình gật đầu :

- Dạ, đúng vậy, tại sao ân nhân lại bắt rõ như vậy?

- Bởi vì lúc nãy khi cô còn mê man, bọn ma đầu có đề cập đến quý danh của cô và tiền bối nên tôi mới biết được.

- Thưa ân nhân...

Đông Bích vội chận lời :

- Cô nương chớ gọi tôi như thế...

Tô Tiểu Bình liếc mắt nhìn chàng rồi mỉm cười :

- Nếu ân nhân cho phép, thiếp xin gọi ân nhân là tiểu ca vậy.

- Cũng được, vậy tiểu muội hãy cứ ngồi đây nghỉ giât lát, để tôi đi tìm chút nước rửa những vết máu nơi áo quần đã nhé.

- Vâng, tiểu ca cứ đi. Nhanh lên đó chứ kẻo muội ở đây sợ lắm nghe.

- Vâng, chỉ trong chốc lát thôi.

Thế là chỉ trong nháy mắt một cái là Đông Bích đã rời nơi đây.

Còn lại một mình, Tô Tiểu Bình thấy lòng lâng lâng khó tả, nửa sợ nửa mừng, và lòng hồi hộp cho cuộc kỳ ngộ này. Dầu rơi vào hiểm nguy, nhưng cũng đã tìm được cái gì mới lạ đang làm cho nàng con gái khuê các cảm thấy băng khuâng. Nàng nhỏ nhẹ thốt lên :

- Đông ca... Đông ca...

Nàng đang thân thiết gọi khê nhưng chợt có tiếng sau lưng :

- Gì đó hả Tô muội.

Nàng giật mình quay lại, thì thấy Đông Bích đang oai dũng đứng ngay sau lưng nàng.

Nàng bẽn lẽn :

- Ô... tiểu ca làm tiểu muội hết hồn hà.

- Ủa! Và tôi cũng nghe tiểu muội gọi tên nên lên tiếng đấy chứ.

Tô Tiểu Bình càng thẹn thùng :

- Không biết đâu. Tiểu ca trêu tiểu muội phải không?

Nói rồi nàng vụt chạy xuống ngọn đồi trước mặt Đông Bích liền đuổi theo sau gọi:

- Tô muội! Tô muội chờ ta đi với... có miếng ngọc... của tiểu muội đây này.

o0o